

то земаше за сжучастници най главнитѣ наклонности на покоренниятъ челоуѣкъ — вѣрата и свободата.

Отъ това врѣме, а не отъ лжливото завѣщанне на Велики Петра, начинава, въ Петербурскитѣ кабинети, планътъ да подяджтъ Турската джржава отъ двата ѣ края, Каржмъ и Гржцко, да прѣскочжтъ Кавкасъ, да завладѣжтъ Персия, да развжлнувжтъ Гржцко и да забиколжтъ Цариградъ, както Турцитѣ бѣхж забикололи Византия, додѣто империята се разклати до тронътъ чрѣзъ тѣзи религиозни размжрдания, и прѣдаде на конецъ сичкиятъ вжстокъ на Русцитѣ. Поколението и вѣрата не бѣхж тукъ освѣнь единъ прѣдлогъ на тѣхната славолюбива цѣль; защото, когито Руссия разгласяваше мисжльта за освобождението на Гржция, въ сжщото врѣме тя отъ друга стжрна, се стараше да подчини и да раздѣли Поляцитѣ.

XXXIII.

Гржцитѣ, като народъ притѣсененъ отъ Турекитѣ хомотъ, лесно се вдавахж на Рускитѣ обѣщания и на тѣхната измама. Йоше повѣче, въ тѣхъ сжществуваше едно популярно пророчество, отъ врѣмето на Цариградското падение, че Турската империя ще се изстреби отъ единъ русъ народъ; и че тозъ русъ народъ който ще дойде отъ Черно море, ще вжздигне Гржция.

Русцитѣ йоше отъ врѣмето на Елисавета, въ пжрвата война съ Каржмъ, начинахж да прѣдвижджтъ тайнитѣ тѣзи помощници, чрѣзъ измамата на религиозната свжрска и на празната тая надѣжда за освобождение, що можяхж да имъ извжршжтъ вжтрѣ въ Турската империя въ врѣме подобно като настоящето. Елисаветенитѣ агенти, подъ прѣдлогъ на вѣрата, обиколохж сичкитѣ манастири въ свята гора, както и други нѣкои гржцки мѣста и можяхж да имъ разгласжтъ че единъ голѣмъ народъ, отъ сжщата вѣра въ сѣверъ, приятель на тѣхното поколение и вжзбуденъ отъ провидението, ще дойде да имъ повжрне ветхата независимость.